

izpričevalo, pisano v najsrčnejših izrazih, čegar končne vrstice naj navedem tukaj:

»Neomejeno zaupanje vseh predstojnikov in otroška ljubezen vsega polka je bila vrlo zaslužena plača njega plodovitemu delovanju. Naše najodkritosrčneje želje spremljajo tega najvrednejšega duhovnika, čegar spomin nikoli ne ugasne v hvaležnih srcih nas vseh.

V Florenci, dné 3. vélikega travna 1852. leta.

(L. S.)

Castiglione s. r.,

polkovnik.«

Kot pomorski kapelan pa Lavrenčič ni deloval dolgo. Prijal mu ni morski vzduh, in že meseca kimovca 1852. leta je pustil svojo službo in prestopil v civilno službo, iz prva kot kaznilničn duhovnik v kaznilnici Karlau v Gradci. Kesneje mu je podelil tedanji ogerski guvernêr knez Frančišek Liechtenstein župnijo Holleneg na górenjem Štajerskem. Tù živi sedaj Lavrenčič v prijazni hišici, katero si je sezidal sam. Radi ga vselej vidijo v krasnem grádu Hollenegu, lasti kneza Liechtensteina.

Življenje — trpljenje.

Čemú trpim?

Čemú živim?

Živim, da morem trpeti,

Trpim, ker moram živeti.

Filodem.

Na grobu.

Pomlád je v cvét odela svét;

Kaj hodiš na gomilo zrét,

Mladenič tožni, tihi?

Cvetóv ne išči na gomili,

Iz trat so lepših privabili

Pomládi nežne dihi.

»Na grob cvetic ne hodim zret,

Žalujem le usèhli cvét,

Ki spava v krilu jame.

Pomlád ljubezni v mé je dèhnil;

Odkar mi cvét je tá usèhnil,

Pomlád ne cvète záme . . .»

Zdéslav.

